

Hồi Thứ Sáu Mười Một

NGÀY HỘI THÁI SƠN

Cửu Cốc và mọi người vừa đến Ngọc Vương quan thì canh năm cũng đã điểm. Hà Lạc Bát Tông cùng đạo sĩ phái Hoa Sơn vội vã nghinh tiếp vào đại điện.

Ngọc Vương quan là một ngôi chùa có tiếng nơi vùng núi Thái Sơn, đạo sĩ có đến hai ba trăm người, nhưng ai nấy đều không biết võ công. Quan chủ Nhứt Thanh là một vị đạo trưởng già độ bảy mươi ngoài tuổi vui lòng nhượng tạm ngôi chùa này cho nhân vật võ lâm trung nguyên làm nơi tạm trú.

Cửu Cốc vừa vào đến đại điện, trước tiên đã mở lời hỏi:

– Ân chủ đối với ngày đại hội mai này có gì căn dặn chăng?

Du Huy Khánh cung kính đáp:

– Thưa không. Theo thuộc hạ thấy thì có lẽ Ân chủ muốn mọi việc đều do thủ lãnh tùy cơ ứng biến.

Cửu Cốc gật đầu:

– Ngày hội mai này, trên danh nghĩa thì Vô Nhân Đảo Chủ mời Thất đại danh gia Trung nguyên để tỉ thí. Nhưng sự thật thì muốn lập uy nơi Trung nguyên này. Những việc đó đối với ta không có quan hệ trực tiếp. Chủ yếu của chúng ta là bọn Phổ Kiếm Minh giả kia.

Triệt Địa Khách suy nghĩ giây lát nói:

– Theo thuộc hạ được biết, bọn Phổ Kiếm Minh giả cùng Vô Nhân Đảo Chủ đã cấu kết thành một, mục đích là để đối phó với thủ lãnh. Nhưng tin Ân chủ vẫn còn tại thế, có lẽ bọn chúng cũng đã biết rồi, chủ ý mai này không biết họ có sửa đổi không, việc đó còn chưa được rõ.

Cửu Cốc điềm nhiên nói:

– Bất luận sự việc diễn biến ra sao, tại hạ đều gánh lấy hết trách nhiệm. Mai này chúng ta cứ đúng hẹn đến đấy phó hội.

Thanh Thu đột nhiên xen lời:

– Nếu dùng võ công quang minh chính đại thì chúng ta còn có thể đấu lại, rũi mai này họ sử dụng chất độc vô hình như Trường Kinh công tử hôm nay thì làm sao có thể đối phó được?

Cửu Cốc không trả lời câu hỏi của Thanh Thu ngay, chàng liền quay sang Phổ Pháp Thiền Sư hỏi:

– Thiên Nhứt Đạo trưởng đã bớt chưa?

Phổ Pháp Thiên sư chấp tay xá một cái đáp:

– Hai mắt vẫn chưa trông thấy, võ công cũng bị ảnh hưởng rất nhiều.

Cừu Cốc lâu nay cứ tưởng rằng Độc Long Đan có hiệu lực trị được bách độc, ắt có thể trị cho đôi mắt của Thiên Nhứt Đạo trưởng cùng Vương Phổ Trọng Hoa sẽ bớt đi. Giờ nghe nói Độc Long Đan vô hiệu nghiệm, trong lòng buồn bã vô cùng. Nhưng tánh chàng vẫn cứng cỏi lâu nay, ngoài mặt không hề biểu lộ gì cả và lại nói:

– Mai này các vị ở lại chùa nghỉ ngơi vậy.

Hận Thu này giờ đứng làm thỉnh, đột nhiên lên tiếng:

– Tại hạ tuy không phải là người của Phổ Kiếm Minh, nhưng đã nhận lời căn dặn của Mộ Dung tiền bối, cần phải giết cho được tên dâm đồ Trịnh Tử Tư để báo cừu huyết hận cho người. Ngày hội mai này, tại hạ nhất định phải đi rồi.

Cừu Cốc nhìn sang Hận Thu nói:

– Mỗi thù của Mộ Dung tiền bối cũng thuộc việc của bốn mình, dù cho Ngô huynh không ra mặt đi nữa, tại hạ cũng có trách nhiệm thanh toán vậy.

Trong lúc mọi người đang nói chuyện thì vị trụ trì của Ngọc vương quan Nhứt Thanh Đạo trưởng từ trong đi ra nói:

– Chẳng mấy khi được chư vị giá lâm Ngọc Vương quan, bản đạo đã khiến dọn hai bàn tiệc rượu để kính mời.

Cừu Cốc khiêm tốn tạ ơn:

– Đến đây làm rộn, tại hạ đã cảm thấy chẳng yên, còn đâu dám bày chuyện tiệc đình.

Nhứt Thanh Đạo trưởng cười ha hả nói:

– Nếu thiếu hiệp còn khiêm nhường là không phải bản tính của người anh hùng rồi.

Tiếng nói vang rền khắp đại điện, chứng tỏ khí lực mười phần sung túc, Cừu Cốc không khỏi giật mình thẫn thờ:

– Vị đạo trưởng này công lực quá ư thâm hậu, sao lại bảo là không biết võ nghệ kìa?

Triệt Địa Khách liền đứng dậy nói:

– Nhứt Thanh Đạo trưởng không phải là người ngoài, chúng ta có làm phiền ông ít nhiều cũng chẳng sao.

Cừu Cốc vốn không muốn uống rượu, nay Triệt Địa Khách đã nói vậy thì không còn từ chối được nữa, liền theo Nhứt Thanh Đạo trưởng ra đình hóng mát nơi sau chùa.

Triệt Địa Khách cười lớn nói:

– Hay đa, mai này là ngày tử thí, sống chết chưa biết ra sao. Đêm nay cứ việc uống cho phỉ tình đi đã.

Nhứt Thanh Đạo trưởng đợi mọi người uống xong, liền nâng ly lên vui vẻ nói:

– Các vị cứ việc ăn uống cho vui, ngày hội mai này bản đạo dám quả quyết chỉ kinh tâm một tí thôi chứ không điều gì nguy hiểm cả.

Hà Lạc Bát Tông tánh tình hào phóng, uống riết một hơi mấy chén không ngừng, còn Cừu Cốc thì ít hay uống rượu nên miễn cưỡng uống vài ly rồi ngưng lại.

Chung quanh đình được trồng hoa thơm cỏ lạ, mùi hương phảng phất dễ chịu, Cừu Cốc một mặt nhìn Hà Lạc Bát Tông uống rượu, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn xem phong cảnh nơi hoa viên.

Bỗng nhiên chàng nghe bên tai thoáng nhẹ có tiếng người nhảy lên tường, nhưng giả vờ không hay biết, đưa mắt liếc sang Thanh Thu ra dấu. Thanh Thu vốn là cô gái tinh tế hơn người, vừa nhìn thấy đã hiểu ngay việc gì vừa xảy ra.

Cùng lúc ấy, Nhứt Thanh Đạo trưởng cất tiếng cười lên ha hả nói:

– Đạo hữu phương nào giá lâm, sao không đường đường đột đột mà vào dùng ly rượu nhạt?

Mọi người đang lúc vui vẻ, liền im tiếng ngay. Tiếp đấy ngoài hoa viên có tiếng cười đáp lại:

– Chủ nhân đã có thành ý mời, lão chủ nếu từ chối thì đâu phải thật tình.

Ngay lúc ấy một bóng người xẹt vào, thì ra là một cụ già mặc triều phục. Cừu Cốc trông thấy kẻ ấy là Cố Viên Lão nhân, mặt liền tỏ vẻ lạnh lùng.

Cố Viên Lão nhân thấy thế nhưng vẫn điềm nhiên tiến đến cúi đầu chào nói:

– Liêu Vĩnh Niên tham kiến Thủ lãnh.

– Không dám! Không dám! Tại hạ không xứng đáng làm thủ lãnh các hạ.

Cố Viên Lão nhân vẫn giữ vẻ điềm nhiên cười nói:

– Tôi biết thành kiến của thủ lãnh đối với Liêu mỗ rất sâu, song việc này khó nỡ dùng lời giải thích không được. Nếu người ấy không phải giống Ân chủ như đúc thì lão hủ này đâu đến nỗi phải lầm lẫn.

Thấy Cừu Cốc vẫn tỏ vẻ lạnh lùng không hề đếm xỉa, ông lại thở ra tiếp:

– Kẻ đã lầm lẫn không những chỉ mình lão hủ, ngay cả người thường gần gũi với Ân chủ như Trương Cửu Linh kia nữa mà cũng bị gạt.

Thanh Thu lên tiếng hỏi:

– Tiền bối đã biết lầm lẫn, tại sao lại còn theo ông ta?

– Như vậy cô nương có điều chẳng rõ. Thật ra thì lão hủ thoát đầu cứ tưởng y là Ân chủ, sau thấy hành vi hàng ngày mỗi khác với Ân chủ xa, trong lòng đã bắt

đầu sanh nghi. Đến khi thấy ông ta đối với võ công của mình hữu không biết gì cả, lúc ấy mới quyết đoán là giả. Nhưng lòng vẫn muốn theo dõi xem sao nên mới ở lại cho đến giờ này.

Cừu Cốc “Hừ” một tiếng nói:

– Những lời nhảm xin bớt nói đi. Hôm nay các hạ đến đây với mục đích gì?

– Đặc biệt đến cho hay một cơ mật.

– Việc liên quan đến Phổ Kiếm Minh giả. Kế hoạch đều thay đổi cả, hiện định dùng lối mới để chống cự.

– Các hạ đã được biết thì có thể dùng lối Dịch Lý trận pháp phối hợp cùng độc vật của Vô Nhân đảo.

Thanh Thu cười nhạt:

– Như vậy không khác gì múa rìu trước cửa Lỗ Ban.

Cố Viên Lão nhân nghiêm nghị:

– Môn đồ trận Tiên Thiên Dịch lý thì dễ phá, nhưng còn chất độc thì thật khó phòng.

Cừu Cốc vẫn lạnh lùng:

– Theo ý của các hạ thì phải ứng phó thế nào?

– Lão hủ tạm thời chưa muốn ra mặt, mai này do con Hồng Liễu hợp với Thiên Độc Cốc Chủ, Thiên Độc nhân Ma không thể hợp tác với chúng tôi được, hơn nữa lệnh tôn nữ cũng chẳng có ở đây.

Cố Viên Lão nhân đưa mắt nhìn qua một lượt khắp các nơi quả nhiên không thấy Liêu Hồng Liễu, không khỏi thất kinh nói:

– Nó đi đâu rồi?

– Hôm qua nàng ra đi, không từ biệt ai, cũng chẳng hiểu nàng đi đâu cả.

Cố Viên Lão nhân chỉ có một đứa cháu gái, giờ nghe nói thế không khỏi lo âu liền quay người ra đi. Triệt Địa Khách bỗng nhiên quát to nói:

– Đứng lại, lời chưa nói rõ sao có thể đi được.

Cố Viên Lão nhân quay phắt lại:

– Chẳng lẽ chư vị còn hoài nghi lão hủ?

– Tình hình hiện giờ khách biệt khiến không thể không nghi ngờ được.

Cừu Cốc mỉm cười, khoát tay:

– Thôi để cho ông ấy đi. Cho dù họ đến đây với mục đích gì đi nữa cũng chẳng thu thập được gì cả.

Cố Viên Lão nhân lòng rối như tơ vò, đâu còn thời giờ để giải thích, liền tung

mình ra đi. Triệt Địa Khách hậm hực, hừ luôn mấy tiếng rồi ngồi trở về chỗ cũ.

Nhút Thanh Đạo trưởng mỉm cười nói:

– Lão già theo bản đạo biết thì có thể tin được. Thôi chúng ta tiếp tục uống rượu vậy.

Cừu Cốc bỗng như sực nhớ một điều gì, lập tức đứng dậy căn dặn bọn Hà Lạc Bát Tông:

– Tại hạ còn có một việc cần phải làm gấp, nếu không về kịp thì các vị cứ việc đến hội trường chờ tại hạ vậy.

Lời dứt thì người chàng cũng đã vượt tường ra đi. Nhút Thanh Đạo trưởng cũng đứng dậy xin lỗi nói:

– Bản đạo còn phải ra phía trước để cất đặt công việc cho chúng tăng, tạm thời xin cáo biệt.

Rồi ông từ từ bước ra khỏi đình đi về phía tiền điện. Hai người chủ yếu đã ra đi, khiến cho tiệc rượu giảm phần hứng thú. Mọi người liền ăn uống vội vã rồi trở vào đại điện nghỉ ngơi.

Nói về Cừu Cốc vừa ra khỏi Ngọc Vương quan, lập tức thì triển khinh công theo hướng Cố Viên Lão nhân đã đi khi nãy. Công lực của chàng giờ so với Lão nhân thì sự hơn thua thật là cách biệt, thành thử chẳng bao lâu chàng đã phát hiện hình bóng của ông ta đang chạy phía trước, hình như cứ cắm đầu phi xuống núi.

Cừu Cốc không khỏi ngạc nhiên thầm nghĩ:

– Không lẽ bọn họ nghỉ chân nơi dưới núi này sao?

Trong lúc phân vân thì bỗng một tràng cười quái dị, một cụ già cầm y đã từ bên đường tung ra ngăn lại lớn tiếng quát:

– Đứng im!

Cố Viên Lão nhân không khỏi ngạc nhiên. Cụ già cầm y mặt đầy sát khí hừ một tiếng nói:

– Nửa đêm gà gáy người đi đâu thế?

– Lão hủ đi tìm đứa cháu giá duy nhất của lão.

– Hừ! Sợ không phải vì việc ấy đâu?

– Lão hủ chưa hề nói dối, xin Tổng quản minh xét.

– Ta không có nhiều thời giờ để nói chuyện với người. Mau theo ta về gặp Ân chủ.

– Lão hủ chỉ có một đứa cháu gái, mong Tổng quản thương tình. Khi tìm xong, lão hủ sẽ về thọ tội với Ân chủ sau.

– Cha chả! Người nói thật dễ nghe. Cháu gái của người giờ đã là nghịch đồ,

không bắt tội người đã là rộng rãi lắm rồi, người còn dám cả gan đi tìm con tiện tì ấy. Chẳng lẽ tưởng rằng Tổng quản này không thể trị người được sao?

Cố Viên Lão nhân lão nhân đành thở dài nói:

- Tổng quản! Thật người như thế định không để cho lão hủ đi sao?
- Không phải bốn Tổng quản không muốn, ngặt vì minh quy không cho phép.

Cố Viên Lão nhân bỗng cười ngặt như điên cuồng:

– Thật tình nói cho người rõ, người đội lốt Ân chủ này là giả mạo, từ hôm nay bắt đầu lão hủ không còn mắc lừa bọn người nữa đâu.

Hồng Dương Động thét lớn:

- Người tìm cái chết!

“Vù” một cái tung chưởng đánh ra, kinh phong ồ ồ nhằm ngay ngực Lão nhân xông tới.

Cố Viên Lão nhân “Hừ” một tiếng, lách sang né tránh, đoạn cất tiếng nói:

– Hồng Dương Động, khuyên người nên ngưng đi. Nên nhớ lão hủ không hề sợ người đâu.

Hồng Dương Động lại cười lên hai tiếng đánh ác rồi lại phát chưởng đánh ra.

Cố Viên Lão nhân biến sắc đang định đưa chưởng ra chống nghênh thì bỗng trên không có tiếng hạc kêu vang. Một con hạc trắng mỏng đỏ từ xa bay đến, Hồng Dương Động vừa thấy tiên hạc lập tức thu chưởng lui ra sau, tung vào rừng như trốn tránh.

Sự biến chuyển quá ư đột ngột khiến cho Cố Viên Lão nhân cứ đứng tần ngần ngơ ngác, bỗng nghe một tiếng cười trong nẻo phát ra:

– Kẻ ấy thật là gan nhỏ như chuột. Chỉ một tiếng hạc mà cũng đã khiếp vía kinh hồn.

Tiếp theo tiếng nói là một bóng thiếu nữ hồng y từ trên lưng hạc nhảy xuống. Cố Viên Lão nhân như hình nhớ ra vội vã bước đến nói:

- Vương phi đã giá lâm đến Thái Sơn rồi sao?

Thiếu nữ đưa mắt nhìn ông ta một cái bỗng chuyển sang phía Cừu Cốc đang ẩn núp nói:

- Mau ra đây, Vương phi tìm người có việc cần.

Cừu Cốc ngậm phục đôi mắt sắc bén của thiếu nữ này, lập tức tung mình nhảy ra nói:

- Cô em, có phải cô gọi tôi chẳng?

Hồng y thiếu nữ cúi đầu chào chàng một cái nói:

- Vương phi mời thủ lĩnh đến gặp mặt ngay.

Rồi không đợi Cừ Cốc trả lời, nàng đã đưa tay lên không đánh ra một chiêu, tiếp theo một tiếng nổ khê, hạc trắng nghe dấu hiệu liền hạ xuống dưới mặt nàng. Cừ Cốc ngấm xem con hạc trắng này chỉ cao quá đầu người.

Thiếu nữ khê tung mình nhảy lên ngồi trên lưng bạch hạc ngoắt tay gọi Cừ Cốc:

– Mau nhảy lên!

Rồi nàng lại quay đầu sang nói với Cố Viên Lão nhân:

– Vương phi khiến người tạm thời khoan đi tìm Hồng Liễu đã, mai này cần nhờ đến người hiểu dụ những minh hữu còn đang bị lừa gạt cho họ thức tỉnh.

Cố Viên Lão nhân cung thân đáp:

– Lão hủ tuân lệnh.

Cừ Cốc cũng đã nhảy lên mình hạc rồi, nhưng chàng còn trở mắt nhìn con hạc trầm nghĩ: “Ta xem người chở hai người có thể bay được chăng?”

Thiếu nữ bỗng hô lớn một tiếng “lên”, hai cánh của bạch hạc bắt đầu dang ra, bay thẳng lên trời lướt mây đi mất. Cừ Cốc ngồi trên lưng hạc, nhìn xem phong cảnh bên dưới đẹp mắt vô cùng, lòng chàng không khỏi khoan khoái.

Độ một khắc đồng hồ trôi qua, bạch hạc bỗng hạ mình xuống một sơn cốc, Hồng y thiếu nữ nhảy xuống lưng hạc vui vẻ nói:

– Đã đến nơi rồi.

Cừ Cốc cũng nhảy theo xuống thì đã thấy một thiếu phụ quý phái đang ngồi trên phiến đá, sau lưng có hai thiếu nữ áo xanh lưng đeo trường kiếm đứng hầu.

Cừ Cốc cung thân thi lễ nói:

– Không hiểu phu nhân cho gọi tại hạ đến đây có điều gì căn dặn.

Quý phụ bỗng tung thân nhảy xuống phiến đá nói:

– Đưa kiếm đây.

Thiếu nữ áo xanh đứng hầu bên trái lập tức rút kiếm dâng lên, quý phụ tiếp trường kiếm cầm tay, rung mạnh một cái rồi vun vút máu lên miệng bảo:

– Chú ý xem đây.

Đường kiếm tung bay, thân hình yếu điệu. Cừ Cốc thoát đầu còn ngơ ngác nhưng rồi liền tập trung tinh thần, tỉ mỉ xem xét.

Thì ra chiêu thức của quý phụ đang sử dụng huyền ảo dị thường, có thể nói là giang hồ chưa từng thấy. Càng xem càng cảm giác cao thâm đến khó lường.

Mãi đến lúc sau thì chỉ còn thấy một vùng ánh sáng, kiếm khí tỏa ra tứ bề, khiến người đứng cách xa ba trượng cũng cảm thấy buốt lạnh thấu xương.

Cừ Cốc vốn tính thông minh, trí nhớ lại mạnh, tập trung tinh thần xem xét

giây lâu đã lãnh hội được phần nào.

Kiểm quang dần dần giảm bớt, kiếm thế chậm chạp, lát lâu mới đi hết các đường. Quý phụ như luồng khói trắng nhẹ nhàng bay lên phiến đá khi nãy ngồi xuống nhìn Cừ Cốc hỏi:

– Thế nào?

Cừ Cốc cung thân đáp:

– Vãn bối ngu muội, chỉ lãnh ngộ được năm sáu phần.

– Được vậy cũng đã khá lắm rồi, sau này tự nhiên hiểu thêm.

Cừ Cốc cung thân nói:

– Kính tạ phu nhân đã chỉ điểm.

– Người nhà cả, khỏi cần nói thế. Ngày hội mai này người chuẩn bị thế nào?

– Vãn bối sẽ tận hết sức lực và thuận theo mạng trời.

– Cứ việc yên tâm ra tay, còn những việc khác đã có lão thân làm chủ.

– Danh tánh phu nhân có thể cho vãn bối biết được chăng?

– Giờ đừng nên hỏi những việc đó. Sau này khỏi nói ắt cũng sẽ biết được.

Cừ Cốc đang định hỏi thêm mấy câu, quý phụ bỗng tung mình nhảy lên cao khoát tay nói:

– Người đi đi! Lão ấy càng già càng lắm cảm, có thể không đếm xỉa vào việc này đấy. Nhưng người cứ yên tâm, ta đã có ở đây quyết không để cho bọn chúng lộng hành đâu.

Một tiếng hạc kêu vang, bóng người quý phụ cũng đã mất dạng.

Cừ Cốc giờ đã ngẫm hiểu thân phận của quý phụ vì lai lịch của pho kiếm pháp hình như chàng có hơi quen thuộc. Nó hình như có liên quan đến võ công của Khiêu Đăng Khán Kiếm lục. Như vậy có thể đoán ra thế nào đối với Thái Bạch Tiên Ông cũng có liên quan mật thiết lắm.

Trời bắt đầu rạng sáng, chim chóc ca hát đó đây. Vừng hồng cũng dần trời lên đỉnh núi. Cừ Cốc đột nhiên nhớ đến giờ mình phải đi phó hội, liền tung mình ra khỏi cốc phi nhanh.

Bỗng nhiên nơi cốc khẩu một vị đạo trưởng râu dài đã nhanh nhẹn tung ra, Cừ Cốc nhìn kỹ là chủ trì Ngọc Vương quan Nhứt Thanh Đạo trưởng thì không khỏi thất kinh hỏi:

– Đạo trưởng tìm tại hạ có việc gì?

Nhứt Thanh bỗng nhiên đỏ mặt, ấp úng nói:

– Bần đạo có một việc nhờ cậy, vẫn mong thiếu hiệp nhận lời cho.

Cừ Cốc thấy ông ta mặt tỏ vẻ thẹn thùng, lời nói lại ú ớ, không khỏi ngạc

nhiên nói:

– Đạo trưởng có việc gì cứ nói ra, chỉ cần tại hạ có thể làm được quyết không từ chối.

Nhứt Thanh Đạo trưởng bỗng lấy trong người ra một khăn gói, rồi từng lớp một gỡ ra, cuối cùng lấy ra một viên ngọc xanh trao vào tay Cừu Cốc nói:

– Nếu gặp được Bất Lão Bà Bà, xin trao hộ vật này cho bà.

– Nếu bà ta hỏi của ai trao, có cần nói tên đạo trưởng không/

– Khởi nói, đây là mối tình đơn tư của bản đạo. Cũng vì đấy mà bản đạo đã xuất gia hai mươi năm nay.

Nhắc đến tình cũ, mặt của đạo trưởng bỗng ửng đỏ thẹn thùng. Cừu Cốc không khỏi cười thầm nghĩ: “Vị đạo trưởng này đã bảy tám mươi tuổi, vậy mà còn mắc cỡ như thế”?

Đoạn chàng gật đầu:

– Có lẽ Bất Lão Bà Bà trước kia là nhân tình của đạo trưởng?

– Ôi! Thực tế mà nói, bản đạo chẳng qua là yêu thầm nhớ trộm đấy thôi.

Cừu Cốc nghĩ thế không tiện hỏi thêm, liền gật đầu ưng thuận:

– Tại hạ nhứt định sẽ làm tròn việc này cho đạo trưởng.

– Nếu được một hai câu trả lời của nàng thì thật vui không gì bằng.

Cừu Cốc thầm quả: “Tâm địa của đạo trưởng này bị lụy vì tình, đâu thể tu thành chánh quả được”. Nhưng chàng đã ưng thuận ông ta rồi, đành phải gật đầu.

Nhứt Thanh Đạo trưởng như đã xong việc, liền vui vẻ cúi đầu:

– Bản đạo xin cảm tạ thiếu hiệp trước.

– Việc nhỏ mọn cần chi phải nói thế.

Chàng liền tung mình hướng về nơi ước hẹn phi nhanh, nhưng chàng đâu ngờ việc nhỏ mọn này mà hậu quả đã khiến cho Phổ Kiếm Minh thiếu điều bị tan rã và phải trải qua một cơn bão táp phong ba.

Cả một đêm Cừu Cốc như hình không hề nghỉ ngơi qua, cứ bồn ba đây đó, mãi cho đến giờ thìn chàng mới đến nơi đại hội.

Đấy là một khu đất trống rộng lớn, cỏ mọc xanh tươi, lúc ấy người đến xem cũng đã có mặt không ít, nhưng chưa thấy người của Thất đại danh gia. Chàng biết thời gian hãy còn sớm nên tìm một nơi yên tĩnh ngồi nghỉ, nhắm mắt vận công để khôi phục lại sự mệt nhọc của đêm vừa qua.

o O o